

Pere Serrat: la cultura sempre ha estat d'esquerres, i això espanta

Apocs dies de deixar l'Ajuntament com a Regidor de Cultura, la fem petar a la sobretaula d'un sopar amb en Pere Serrat, més conegut per en Peret de Can Pruna. Qui el coneix ja sap que és persona de conversa fàcil i dilatada, de la qual es desprèn una planera bonhomia, un referent constant al teatre i el reconeixement a d'altres persones.

Jo vaig néixer el 1937, un any i una època molt difícil, en el si d'una família molt modesta. El meu pare venia de pagès i va anar a parar a Olot tot treballant a la construcció i a l'hort familiar, la meva mare en una filatura i la meva germana, que era més gran que jo, feia de modista.

En Pere se'ns presenta com un bon representant de la generació olotina de la postguerra. Ens explica que no va anar al Grup Escolar Malagrida perquè en aquell moment l'edifici encara servia de caserna militar

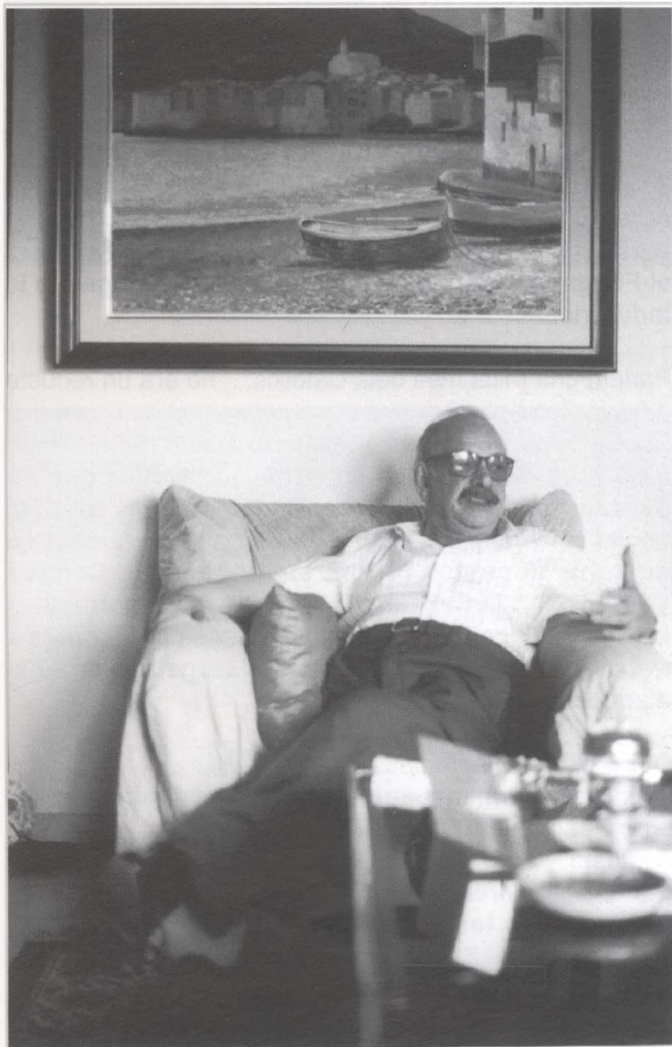
Jo vaig anar a l'escola primària, però primària en tots els sentits. Després de la guerra vaig aterrar a l'escola nacional i m'hi vaig estar fins als onze anys. Era a l'Hospici i va ser la primera escola que es va recuperar. Al matí sortia un mestre i, mentre pujava la bandera, nosaltres cantàvem el *Viva España*; a les cinc de la tarda, en plegar, tornàvem a formar i llavors entonàvem el *Cara al sol*. Un dia, mentre estàvem en filera, vaig fer una broma al company del davant, amb això que el mestre se'n adonà i em va obligar a copiar mil vegades «Al izar la bandera estará bien formado y cantaré el himno nacional». Sempre més me n'he recordat. Fruit d'aquestes coses, sense saber per què (jo tenia vuit o nou anys), anava naixent una rebel·lia.

Quina expectativa tenia un fill d'obriers en aquells anys tan difícils?

La meua perspectiva era clara, jo sabia que així que tingués uns catorze anys aniria a fer de mecànic o d'aprenent en un ofici semblant. Degut a una malaltia, i a la precarietat de la medicina en aquells temps, vaig perdre un 50% de la mobilitat en una cama, i per tant el meu futur passava per exercir una feina assegut. En vista d'això varen canviar-me a una escola privada per tal de seguir el que n'anomenaven comerç, segons mètode de l'Acadèmia Cots.

Al catorze anys vaig entrar a treballar en un magatzem, dos anys més tard vaig anar a parar a ca l'Espuña, on sempre he seguit laboralment. En començar vaig aterrar a l'oficina, al costat d'en Josep Congost.

Aquesta coneixença va ser cabdal en l'orientació de la seva vida, i té per aquest mestre un reconeixement molt especial.

En Josep Congost i Pla, de sempre, ha estat una persona molt formada: era el que en sabia més de català, poeta, corrector, home d'iniciatives i una autèntica pedra de referència. Al costat d'un personatge així se'm va obrir tot un món nou: la cultura. Compartir hores amb ell i desfer el camí junts cada dia, em va permetre desvetllar l'existència del teatre i de la novel·la, tot recomanant-me lectures. A ell dec el tenir un referent cultural.

Com a resultes d'aquest «món nou» s'inicien els contactes amb els grups i entitats locals?

Les meves noves afeccions em va dur als Catòlics, on ja es parlava de tornar a recuperar el *quadro escènic*, amb això jo ja havia llegit força teatre i va resultar senzill fer-m'hi un lloc. A partir de llavors ja vaig entendre que en el món de la cultura jo podria ésser un animador. He suplit amb empena la manca d'una formació de base.